

[Ministeren for særlige Anliggender.]

nansministeren, og de Bemærkninger, der er faldet angaaende denne Sag baade i det andet høje Ting og ved Landstingets Behandling af Lovforslaget, vil for mig være en yderligere Stimulans og Støtte, naar jeg skal træffe Aftale med Finansministeriet om disse Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Bonnichsen spurgte, om Hædersgaven efter § 37, Stk. 4, eventuelt kunde fortsættes ud over det 18de Aar. Jeg tror ikke, det er muligt for Hædersgavens Vedkommende efter Lovens Ordlyd. Det drejer sig heller ikke for Hædersgavens Vedkommende om Forsørgelse, men i øvrigt er jeg klar over, at for mange vil det være svært efter det 18de Aar med de øgede Krav til Livet, som den højere Alder giver, at klare en Uddannelse for de Summer, der kan ydes efter Loven. Det er imidlertid mit Haab, at den private Institution, Frihedsfonden, der ikke mindst har til Hensigt at yde en Indsats paa dette Omraade, maa blive saa stor, at den formaar at opfylde alle rimelige Krav og Ønsker fra efterladte Børn efter faldne.

Ogsaa jeg har beklaget i høj Grad, at det ikke har været muligt at yde Erstatning for mistede rede Penge til Trods for, at en begrænset Gruppe, nemlig Politiet, der har været i Tyskland, har faaet Mulighed for at faa en saadan Erstatning. Men jeg maa samtidig sige, at de Betæneligheder ved at give Adgang til Erstatning for Tab af rede Penge, der er rejst fra forsikringsteknisk Side, har været af en saa berettiget Natur, at jeg for mit Vedkommende ikke har villet fastholde, at en saadan Erstatning skal ydes.

Der er givet Adgang til at yde Deportationsgodtgørelsen for Tort og Lidelse i Tilfælde, hvor Internering og Fængsling i Danmark har ramt særlig haardt, saaledes som det ærede Medlem Hr. Bonnichsen berørte, og jeg tror, at der herved er indsat en Ventil, saa at de højere Erstatninger kan komme til Udbetaling, naar det er rimeligt; men en Forskel paa den internerede i Danmark og den deporterede i Tyskland vil det vel stadig være rimeligt at opretholde.

Det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) erklærede, at Lovforslaget efter at have forladt Folketinget var heldigere affattet, navnlig efter at Afsnit 1 er blevet udvidet, end da det blev forelagt for Folke-

tinget. Jeg kan give denne Betragtning min fulde Tilslutning. Jeg har antydnet i min Forelæggelsestale, som det ogsaa er blevet sagt, at jeg personlig gerne havde set denne Udvidelse allerede i det Lovforslag, jeg forelagde; og det er nu lykkedes for Rigsdagen at gennemføre det, der ikke var Mulighed for at gennemføre inden for Regeringen.

Med Hensyn til Bemærkningerne om Omtalen af Gruppen internerede Kommunist vil jeg gerne sige, at jeg ikke finder Anledning til at gaa ind paa en politisk Stordebate om disse Forhold, da en saadan allerede har fundet Sted i det andet høje Ting. Jeg vil kun slaa fast, at der ikke paa nogen Maade ligger nogen Rangforordning deri, at de internerede Kommunist er nævnt først. Naar de er nævnt paa den Maade, som sket er i Bemærkningerne til Lovforslaget, skyldes det, at de efter min Mening staar i en Særgruppe derved, at de næsten ene af alle dem, som Lovforslaget omhandler, er interneret og fængslet ved den danske Stats Foranstaltning, omend ikke helt alene, idet der i Henhold til Straffelovstillægget af 17. Januar 1941 ogsaa blev fængslet andre Danske end Kommunist, før Tyskerne helt overtog Fængslingerne. Men som sagt, de indtager en Særstilling, de er kollektivt internerede ved den danske Stats Foranstaltning, og derfor har jeg fundet det rimeligt at nævne dem først for straks derefter at slaa fast, at jeg for min Part ikke ser nogen Grund til at give dem nogen Særstilling i Forhold til de andre Frihedskæmpere, hvilket hele Betragtningensmaaden i Bemærkningerne munder ud i.

Endelig vil jeg med Hensyn til Omtalen af Frihedsbevægelsens Samraad sige, at naturligvis er Frihedsbevægelsens Samraad ikke nogen permanent Institution, men den samler inden for sine Rammer de Grupper og Organisationer og Partier, som faktisk har været ledende i Frihedskampen, og hvis Medlemmer derfor har den største Sagskundskab paa dette Omraade. At Erstatningsraadet skal være objektivt, er vi alle enige om, men at det skal være sagkyndigt, maa vi ogsaa stille som en naturlig Betingelse. I den Sammensætning, som det har faaet nu, rummer det Repræsentanter for den Sagskundskab, der er nødvendig for at faa truffet de Afgørelser, der er henlagt til Raadet. Man kan lige saa lidt udelukke